

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev-1412/2024-5

REPUBLIKA HRVATSKA

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Damira Kontreca predsjednika vijeća, Goranke Barać – Ručević članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice te dr. sc. Ante Perkušića, Đura Sesse, Mirjane Magud, dr. sc. Jadranka Juga, Renate Šantek, Ivana Vučemila, Jadranke Anić-Matić, mr. sc. Neri Radas, Željka Pajalića, mr. sc. Dražena Jakovine i Gordane Jalšovečki, članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja COMEPSA Ltd. OIB: 09748419795, Švicarska, Via Livio 24, Chiasso, kojeg zastupa punomoćnik Danijel Benko, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Benko i Partneri d.o.o., Zagreb, protiv tuženika POLIKLINIKA MEDIKOL, Zagreb, Voćarska 106, OIB 57970181621, kojeg zastupa punomoćnica Leila Marković, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Jujnović Lučić, Marković j.t.d., Zagreb, radi isplate, odlučujući o tuženikovoj reviziji protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3164/2023-2 od 5. listopada 2023., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-3266/2011 od 26. travnja 2012., na sjednici održanoj 29. listopada 2025.,

r i j e š i o j e :

I. Ukida se presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3164/2023-2 od 5. listopada 2023. i presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-3266/2011 od 26. travnja 2012. te predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

II. O troškovima postupka nastalima u povodu revizije odlučit će se konačnom odlukom.

Obrazloženje

1. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3164/2023-2 od 5. listopada 2023. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-3266/2011 od 26. travnja 2012., kojom je suđeno:

"I. Platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Stjepana Šaškora iz Zagreba, Petrinjska 4, posl.br. Ovr-3477/2010 od 23. ožujka 2010.g. kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 342.900,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. studenog 2009.g. pa do isplate po godišnjoj stopi od 5%, kao i da namiri troškove ovršnog postupka u iznosu od 36.818,01 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 23. ožujka 2010.g. pa do isplate, sve u roku od 8 dana, održava se na snazi u cijelosti.

II. Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 190.268,00 kn, u roku od 8 dana."

2.1. Protiv te drugostupanjske presude reviziju je podnio tuženik zbog pravnog pitanja zbog kojeg mu je dopušteno podnošenje revizije rješenjem ovog suda poslovni broj Revd-2393/2024-2 od 28. svibnja 2024., a koje glasi:

"Je li drugostupanjski sud, nakon sklapanja predstečajne nagodbe nad tuženikom, ovlašten donijeti meritornu odluku o žalbi protiv presude donesene prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe nad tuženikom, u parničnom postupku koji se vodi glede tražbine nastale prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, a koja nije prijavljena u taj postupak niti je istu tuženik (dužnik) uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima, ako je tuženik predložio sudu donošenje odluke kojom se tužba odbacuje?"

2.2. Tuženik predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske prihvati reviziju, ukine obje nižestupanjske presude i odbaci tužbu, uz naknadu troškova postupka tuženiku, uključujući troškove revizije.

3. Odgovor na reviziju nije podnesen.

4. Revizija je osnovana.

5. U skladu s odredbom čl. 391. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 – dalje: ZPP) revizijski sud ispitao je pobijanu odluku samo u dijelu u kojem je revizija dopuštena i samo zbog pitanja iz čl. 385.a toga zakona zbog kojeg je dopuštena.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tuženik plati 342.900,00 EUR na ime kupoprodajne cijene (pola od ukupno ugovorene) za CT uređaj koji je tužitelj prodao tuženiku. Nad tuženikom je, nakon donošenja prvostupanjske presude, vođen postupak predstečajne nagodbe koji okončan zaključenjem nagodbe između njega i njegovih vjerovnika. Tužitelj tražbinu koja je predmet ovog postupka nije prijavio u postupku predstečajne nagodbe, niti ju je tuženik uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima.

7. U ovom postupku revizijski sud je svojom odlukom poslovni broj Rev-351/2021-2 od 25. siječnja 2023. ukinuo prethodnu odluku drugostupanjskog suda i predmet vratio na ponovno suđenje u bitnom zbog toga što prilikom donošenja pobijane presude drugostupanjski sud nije imao na umu odredbe čl. 81. Zakona o

financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi ("Narodne novine", broj 108/12, 144/12, 81/13, 112/13. i 78/15 – dalje: ZFPPN).

8. U ponovljenom postupku drugostupanjski sud je uzeo u obzir odredbe čl. 81. ZFPPN te je zauzeo stav da načelno nepodnošenje prijave tražbine u postupku predstečajne nagodbe jest procesna smetnja koja sprečava vođenje parnice i donošenje meritorne odluke, ali smatra da se u ovom slučaju ne radi o procesnoj smetnji koja bi bila razlog apsolutne ništetnosti meritorne odluke jer postoje i procesne smetnje koje protekom određenih stadija postupka prestaju biti relevantne, a to obrazlaže činjenicom da je prvostupanjski sud u ovom predmetu donio presudu 26. travnja 2012., dok je procesna smetnja nastala nakon toga tj. pravomoćnošću rješenja suda prvog stupnja St-2962/16 od 14. studenoga 2016. kojim je potvrđena predstečajna nagodba nad tuženikom.

9. Pravno shvaćanje drugostupanjskog suda ne može se prihvatiti kao pravilno.

10.1. Ovaj sud je već izrazio shvaćanje da propuštanje podnošenja prijave tražbine nije procesna smetnja koja može naknadno otpasti. U svim insolventijskim postupcima vjerovnici (osim razlučnih i izlučnih) mogu svoje tražbine ostvarivati samo u tim postupcima. Stoga parnica kao redovni put pravne zaštite nije dopuštena. Moguće su i dopuštene samo parnice koje su rezultat insolventijskog postupka, koje pokreću (ili nastavljaju nakon prekida) vjerovnici čije su tražbine osporene te su upućeni na parnicu i u tim se parnicama može tražiti samo deklaratorna pravna zaštita - utvrđenje da tražbina koja je prijavljena postoji (ili da ne postoji ako je na parnicu upućen osporavatelj, vjerovnik koji je osporio tražbinu nekog drugog vjerovnika).

10.2. Vrijeme pokretanja parničnog postupka i stadij u kojem se on nalazi u trenutku pokretanja postupka predstečajne nagodbe je bez značaja, pa slijedom toga, ni činjenica da je u konkretnom slučaju prvostupanjski sud 26. travnja 2012. donio presudu u korist tužitelja. Prema čl. 54. st. 1. toč. 4. ZFPPN prijava tražbine sadrži naznaku o postojanju ovršne isprave. Dakle, tužitelj je mogao prijaviti tražbinu neovisno o tome je li prvostupanjska presuda od 26. travnja 2012. postala pravomoćna i ovršna ili nije. U smislu odredbe čl. 80. st. 1. ZFPPN, ako je tražbina sadržana u ovršnoj ispravi pod utvrđenom tražbinom razumijeva se cjelokupni iznos naveden u toj ispravi. Ni dužnik ni njegovi vjerovnici nisu bili dužni ni ovlašteni prilikom sklapanja predstečajne nagodbe uzeti u obzir tražbine koje nisu prijavljene i utvrđene. Prema čl. 60. st. 3. ZFPPN tražbine u pogledu kojih nisu podnesene prijave vjerovnika smatraju se utvrđenima ako je njihovo postojanje i visinu dužnik naveo u izvješću iz čl. 42. i čl. 67. st. 2. toga Zakona. U konkretnom slučaju nije sporno da tražbina tužitelja nije navedena u tom izvješću, kao ni da nije prijavljena.

10.3. Nadalje, shvaćanje je ovog suda u nizu donesenih odluka, na koje ukazuje tuženik u reviziji, da prema čl. 81. st. 2. ZFPPN, nakon sklapanja predstečajne nagodbe nije dopušteno pokretanje ovršnog, upravnog ili parničnog postupka protiv dužnika radi utvrđenja ili ostvarenja tražbine koja je nastala do otvaranja postupka predstečajne nagodbe, a u tom postupku nije prijavljena od strane vjerovnika niti je tu tražbinu dužnik uvrstio u popis obveza vjerovnika iz čl. 60. st. 3. toga Zakona. U odnosu na tražbine (koje nisu prijavljene ni uvrštene u popis obveza), a o njima se vodi parnica, prema odredbi čl. 81. st. 3. ZFPPN, sud će odbaciti tužbu na prijedlog dužnika podnesen nakon sklapanja nagodbe. Navedeno pravno shvaćanje,

ustaljena je dosadašnja praksa ovog suda, a izraženo je u nizu odluka, primjerice: Rev-x- 256/2018 od 30. svibnja 2018., Rev-1445/2018 od 12. rujna 2018., Rev-3411/2018 od 11. prosinca 2018., Rev-940/2019 od 14. svibnja 2019., Rev-2443/2019 od 1. rujna 2020., Rev-179/2017 od 16. prosinca 2020., Rev-2364/2018 od 3. ožujka 2021., Rev-479/2017 od 9. lipnja 2021., Rev-616/2020 od 2. veljače 2022., Rev- 2763/2018 od 6. srpnja 2022., Rev-429/2018 od 24. kolovoza 2022., Rev-351/2021 od 25. siječnja 2023., Rev-292/2023 od 18. travnja 2023. Rev-805/2019 od 5. rujna 2023 i dr. Prema tom pravnom shvaćanju, vjerovnik koji pravovremeno nije svoje potraživanje prema dužniku prijavio niti je sudjelovao u postupku radi sklapanja predstečajne nagodbe nad dužnikom, protekom roka za prijavu potraživanja u tom postupku, više ne može, ne samo pokrenuti, već niti nastaviti voditi parnični postupak za utvrđenje odnosno ostvarenje te tražbine nastale prije pokretanja postupka predstečajne nagodbe, sve to u smislu čl. 81. st. 3. ZFPPN. (Tako i u presudi Ustavnog suda Republike Hrvatske U-III-354/2016 od 16. ožujka 2016.).

11. I prema stavu ovog vijeća, smisao i legitimni cilj odredbi čl. 81. ZFPPN je jasan. Svi vjerovnici čije su tražbine nastale prije pokretanja postupka predstečajne nagodbe imaju u tom postupku isti položaj. Ako bi se dopustilo da pojedini vjerovnici mogu ostvariti te tražbine tužbom u parnici, a ne podnošenjem prijave u postupku predstečajne nagodbe, oni bi bili u povoljnijem položaju u odnosu na vjerovnike koji su prijavili svoje tražbine i koje su obuhvaćene predstečajnom nagodbom jer bi svoju tražbinu mogao ostvariti neumanjenu. U tom slučaju predstečajni ili bilo koji drugi insolventni postupak praktički ne bi ni bio moguć. Ako bi se vjerovnicima omogućilo pravo izbora, tj. da svoje tražbine mogu ostvarivati podnošenjem prijave u insolventnom postupku ili podnošenjem tužbe čijim ishodom može u potpunosti ostvariti svoju tražbinu, sasvim je očekivano da se bilo koji razuman vjerovnik ne bi odlučio na podnošenje prijave.

12. Međutim, iako je ovaj sud već zauzeo shvaćanje o postavljenom pravnom pitanju, koje je izneseno i u ranijom odluci revizijskog suda u ovoj pravnoj stvari, zbog promjene u pravnom sustavu uvjetovane odlukom Europskoga suda za ljudska prava ovo vijeće smatra potrebnim preispitati dosadašnju sudsku praksu.

13. Naime, u pobijanoj presudi drugostupanjski sud prihvaća pozivanje prvostupanjskog suda prilikom donošenja rješenja o nastavku prekinutog postupka na pravo tužitelja na pristup sudu iz čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine – Međunarodni ugovori" broj: 18/1997., 6/1999., 14/2002., 13/2003., 9/2005., 1/2006., 2/2010. i 13/2017.; dalje: Konvencija), očito pozivom na presudu Europskog suda za ljudska prava (dalje: ESLJP) u predmetu Bačić protiv Hrvatske, (zahtjev broj 43595/06), presuda od 19. lipnja 2008., te smatra da tužitelj, koji nije sudjelovao u postupku predstečajne nagodbe, ima pravo da mu sud u cijelosti odluči o njegovom zahtjevu, neovisno o razlozima tog nesudjelovanja, ne ulazeći pri tom u razmatranje cilja i dosega odredbe čl. 81. ZFPPN.

14. Važno je ukazati da je u predmetu Merćep protiv Hrvatske (zahtjev br. 47880/20) donio presudu 11. veljače 2025. kojom je utvrdio povredu prava na pristup sudu kao jednog od aspekata prava na pošteno suđenje u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji kao predmetna. ESLJP je ocijenio da je svrha postupka predstečajne nagodbe bila reguliranje nespornih potraživanja, a ne

rješavanje svih potencijalnih obveza između vjerovnika i dužnika. Kako je tuženik osporio potraživanje podnositelja u parničnom postupku, ESLJP je ocijenio da bi tuženik osporio to potraživanje i u predstečajnom postupku, zbog čega bi u konačnici odluku o potraživanju morao donijeti parnični sud. Stoga je zaključio da odbacivanje tužbe isključivo zbog nepravovremene prijave potraživanja u predstečajnom postupku predstavlja pretjerani formalizam koji je povrijedio pravo podnositelja na pristup sudu (čl. 6. st. 1. Konvencije) pa zbog navedenog ovaj sud nalazi da je potrebno preispitati dosadašnju sudsku praksu ovog revizijskog suda.

15. Prema dosadašnjoj praksi ESLJP, u pravo na pravično suđenje deklarirano čl. 6. st. 1. Konvencije ugrađeno je "pravo na sud", a jedan aspekt toga prava je pravo na pristup sudu, to jest pravo pokretanja postupka pred sudom u građanskim stvarima. Pritom, pravo na pristup sudu ne uključuje samo pravo pokrenuti postupak već i pravo na "rješavanje" spora od strane suda. Međutim, to pravo nije apsolutno; ono može podlijegati ograničenjima koja se podrazumijevaju, osobito kad je riječ o uvjetima dopuštenosti zahtjeva, budući da po sâmoj svojoj naravi zahtijeva uređenje od strane države koja uživa određenu slobodu procjene u tom pogledu. Ako je pojedincu ograničen pristup, bilo pravno ili stvarno, treba ispitati je li nametnuto ograničenje narušilo samu bit prava, a osobito je li težilo legitimnom cilju i je li postojao razuman odnos razmjernosti između upotrijebljenih sredstava i cilja koji se nastojao ostvariti, a što je trebalo ispitati i u konkretnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji.

16. Kad je riječ o ovome predmetu, valja prije svega ukazati da je tužitelju bilo omogućeno podnijeti tužbu kojom je tražio neplaćeni dio cijene kupljenog CT uređaja, te da je prvostupanjski sud tužbu prihvatio (presuda od 26. travnja 2012.). Protiv donesene presude je tuženik uložio žalbu, a prvostupanjska presuda stekla je svojstvo ovršnosti donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske 5. listopada 2023. Međutim, predstečajna nagodba potvrđena je 14. studenoga 2016. Kako ta činjenica drugostupanjskom sudu nije bila nepoznata, to nije bilo mjesta donošenju presude ignoriranjem postojanja postupka predstečajne nagodbe i njezina dovršetka prije dovršetka žalbenog postupka, te činjenice da tužitelj u tom postupku nije prijavio svoju tražbinu.

17. Ovaj sud smatra da činjenice da je tužitelj strana pravna osoba, kao i da dan početka tijeka ovog parničnog postupka između stranka nije bez značaja, budući da je tuženik bio upoznat s tužbenim traženjem kojem se protivio, provedenim postupkom te s donesenom nepravomoćnom presudom, protiv koje je izjavio žalbu. Nadalje, odredbama čl. 22. i 23. ZFPPN propisana je obveza dužnika da u postupku predstečajne nagodbe jednako i u dobroj vjeri postupa prema vjerovnicima, dok ga čl. 42. toč. 3. ZFPPN obvezuje da izvješće o financijskom stanju i poslovanju dužnika sadrži popis njegovih obveza prema vjerovnicima.

18. Stoga, u svjetlu citirane odluke ESLJP, valja razmotriti predstavlja li nametanje obveze prijave tražbine u postupku predstečajne nagodbe isključivo tužitelju, te posljedice nepostupanja po toj obvezi koje sankcioniraju samo tužitelja, u situaciji kad je on već pokrenuo građanski postupak i ishodio prvostupanjsku presudu, nerazmjeran teret i povredu prava na pristup sudu, te opravdavaju li na okolnosti konkretnog slučaja, odstupanje od ranijeg pravnog shvaćanja.

19. Prije svega valja reći da prema shvaćanju ovog suda činjenica što je donesena prvostupanjska presuda, sama po sebi ne omogućuje drugostupanjskom sudu da odluči meritorno o žalbi, budući da ranije citirane odredbe ZFPN to sprečavaju. Međutim, bilo je u skladu s procesnopravnim pravilima o postupanju drugostupanjskog suda, omogućiti stranka da prije donošenja drugostupanjske presude rasprave o činjenicama na koje je prethodno ukazano u vezi prava na pristup sudu (toč. 16.), po potrebi tužitelju omogućiti da uskladi tužbeni zahtjev s obzirom na navonastalu procesnu situaciju u žalbenom stadiju postupka, a da se pri tom tužitelja ne dovede u povoljniju poziciju od drugih vjerovnika koji su prijavili svoje tražbine i obuhvaćeni su predstečajnom nagodbom, a to zbog cilja i svrhe čl. 81. ZFPPN (toč. 11.). Dakle, sud je morao, ako je smatrao da bi tužitelj bio onemogućen u pristupu sudu, kada bi mu tužba bila mehanički odbačena samo zbog nepodnošenja prijave u postupku predstečajne nagode, sam provesti test razmjernosti, utvrditi odlučne činjenice te uzeti u obzir osnovanost zahtjeva tužitelja, kao i uvjete predstečajne nagodbe i primijeniti ih prilikom donošenja presude, odnosno odrediti namirenje tužitelja na način, u rokovima i pod uvjetima koje predviđa predstečajna nagodba. Ako pak ocijeni da za to u žalbenoj fazi postupka nisu ispunjeni potrebni uvjeti, mogao ukinuti presudu prvostupanjskog suda te ga uputiti na potrebna postupanja.

20. Zbog iznesenih razloga, odgovor na postavljeno revizijsko pitanje glasi:

Drugostupanjski sud, nakon sklapanja predstečajne nagodbe nad tuženikom, nije ovlašten donijeti meritornu odluku o žalbi protiv presude donesene prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe nad tuženikom, u parničnom postupku koji se vodi glede tražbine nastale prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, ako je tuženik predložio sudu donošenje odluke kojom se tužba odbacuje, a dovršetak postupka predstečajne nagodbe utječe na tražbinu tužitelja. U slučaju kada utužena tražbina nije prijavljena u postupku predstečajne nagodbe, ali tu tražbinu ni tuženik (dužnik) nije uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima, drugostupanjski sud, ako prema okolnostima konkretnog slučaja utvrdi da bi donošenje rješenja o odbacivanju tužbe predstavljalo pretjerani formalizam kojim bi bila povrijeđena sama bit prava tužitelja na pristup sudu, može prije donošenja presude održati ročište na kojem će sa strankama raspraviti sve odlučne činjenice i pravne stavove o posljedicama propusta tužitelja da podnese prijavu u postupku predstečajne nagodbe, kao i postupanja tuženika (dužnika) koji nije tražbinu o kojoj se vodi spor uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima, po potrebi tužitelju omogućiti da uskladi tužbeni zahtjev obzirom na odredbe ZFPPN (zatraži deklaratornu pravnu zaštitu - utvrđenje da tražbina koja je prijavljena postoji odnosno zatraži namirenje tražbine u opsegu koji je određen potvrđenom predstečajnom nagodbom), a potom donijeti presudu u smislu odredbe čl. 367.a ZPP. Međutim, ako ocijeni da za to nisu ispunjeni uvjeti u žalbenoj fazi postupka, taj sud može postupiti u smislu odredbi čl. 369. ZPP.

21. Prethodno izneseno pravno shvaćanja uvjetovano je prihvaćanjem načelnih stajališta ESLJP iznesenih u spomenutom predmetu Merćep protiv Hrvatske i ima značaj promjene prakse Vrhovnog suda Republike hrvatske u predmetima podudarne činjenične i pravne naravi kao u konkretnom slučaju.

22.1. S obzirom na prethodno dati odgovor na postavljeno revizijsko pitanje ovaj sud posebno ukazuje da je u opisanoj činjeničnoj i pravnoj situaciji tužitelj ne može u ovom sporu ostvariti povoljniju pravnu poziciju od one koju bi ostvario da je pravovremeno podnio prijavu svoje tražbine u postupku predstečajne nagodbe. To s obzirom na njegov propust, ali i s obzirom na cilj i svrhu tog postupka - urediti pravni položaj dužnika, održati njegovu djelatnost i solventnost te omogućiti nastavak uspješnog poslovanja, ali istodobno omogućiti dužnikovim vjerovnicima povoljnije uvjete namirenja njihovih tražbina od uvjeta koje bi imali u slučaju otvaranja stečajnog postupka nad imovinom dužnika. Predstečajna nagodba mora imati učinak na sve tražbine koje su nastale do dana otvaranja postupka predstečajne nagodbe, neovisno o činjenici što vjerovnik (ovdje tužitelj) nije sudjelovao u postupku. U tom je smislu i sada važeći Stečajni zakon („Narodne novine“, broj 71/15., 104/17., 36/22., 27/24.), uređujući predstečajni postupak, je u čl. 62. st. 1. regulirao učinke potvrđenog plana restrukturiranja. Tom je odredbom propisano da potvrđeni plan restrukturiranja ima pravni učinak prema svim njegovim sudionicima. Tražbina vjerovnika koji svoju tražbinu nije prijavio u predstečajni postupak, premda je uredno bio obaviješten o njegovu otvaranju, može se namiriti samo na način, u rokovima i pod uvjetima koje predviđa plan restrukturiranja za tražbine skupine vjerovnika kojoj bi dotični vjerovnik pripadao da je prijavio tražbinu.

22.2. Kako je do pokretanja i dovršetka postupka predstečajne nagodbe te nastupanja pravnih učinaka došlo tijekom trajanja parnice, ali u žalbenom stadiju postupka, to je navedene učinke, kao i posljedice propusta tužitelja da svoju tražbinu pravovremeno prijavi odnosno propusta tuženika da tražbinu iz ove parnice uvrsti u popis tražbina (podijeljena odgovornost stranaka za podnošenje prijave tražbine u postupku predstečajne nagodbe), valjalo raspraviti u tom žalbenom stadiju postupka imajući na umu sve okolnosti slučaja, a u svakom slučaju u ovom parničnom postupku, pa je drugostupanjski sud mogao postupiti u smislu odredbi čl. 373.b i čl. 373.c ZPP ili ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

23. Imajući sve izneseno na umu, a budući da je tuženik predložio sudu donošenje odluke kojom se tužba odbacuje u podnesku od 7. rujna 2017., a navedene relevantne činjenice za odluku u ovoj pravnoj stvari na koje je ukazano ovim rješenjem nisu raspravljene, niti je omogućeno vjerovniku – tužitelju, čija bi tražbina očito bila osporena i u postupku predstečajne nagodbe te bi bio upućen u nastavak parnice, da uredi tužbeni zahtjev vodeći računa da postupak predstečajne nagodbe utječe i na njegovu tražbinu za koju tvrdi da je postojala u trenutku otvaranja postupka predstečajne nagodbe (utvrđivanje osporene tražbine i namirenje tražbine u opsegu koji je određen potvrđenom predstečajnom nagodbom), ovaj sud nalazi reviziju osnovanom, pa budući da nema uvjeta za preinačenje pobijane presude jer odlučne činjenice za rješenje spora nisu utvrđene i raspravljene, riješeno kao u točki I. izreke na temelju odredbe čl. 391. st. 7. ZPP.

24. U ponovljenom postupku prvostupanjski će sud, imajući na umu pravno shvaćanje iz ovog rješenja, raspraviti i utvrditi sve relevantne činjenice te donijeti novu odluku.

25. Odluka o troškovima postupka nastalima u povodu revizije ostavlja se za konačnu odluku u ovoj pravnoj stvari (čl. 166. st. 2. ZPP).

Zagreb, 29. listopada 2025.

Predsjednik vijeća:
Damir Kontrec